

LBRIS

We know
books

STEPHEN
KING

ECHIPAJUL
SCHELETELOR

Traducere din limba engleză de
MIRCEA PRICĂJAN

ARMADA

CUPRINS

<i>Introducere</i>	11
Negura	19
Aici sunt tigri.....	161
Maimuța	167
Cain s-a ridicat	207
Scurtătura doamnei Todd.....	215
Jauntarea.....	241
Cântarea de la nuntă.....	269
Paranoic: Un cânt.....	285
Pluta	289
Procesorul de text al zeilor	321
Omul care refuza să dea mâna.....	343
Lumea-plajă.....	363
Imaginea Doamnei cu coasa	383
Nona.....	391
Pentru Owen.....	427
Genul supraviețuitor.....	429
Camioneta unchiului Otto	451
Livrări matinale (Lăptarul #1).....	469
Roți mari: o poveste despre jocul spălătoriei (Lăptarul #2).....	475
Bunica	491
Balada glonțului flexibil.....	523
Trecerea	575
<i>Note</i>	597

I. Vine furtuna

Iată ce s-a întâmplat. În noaptea în care cel mai mare val de căldură din istoria nordului regiunii New England în sfârșit s-a dat dus – noaptea de 19 iulie –, întreaga zonă de vest a statului Maine a fost biciuită de cele mai violente furtuni cu fulgere din câte am văzut vreodată.

Locuiam pe malul lui Long Lake și am văzut cum prima dintre furtuni a traversat apa, venind furioasă spre noi, înainte să se întunece. Până atunci, timp de o oră, nu se simțise nici cea mai mică adiere. Steagul american arborat de tata pe adăpostul bărcii în 1936 atârname lipit de catarg. Nu i se unduia nici tivul. Căldura părea palpabilă și adâncă precum apa neagră a unui iaz de carieră. În acea după-amiază, toți trei merseserăm să înotăm, dar apa nu ne răcorise decât dacă ne scufundaserăm foarte mult. Nici Steffy și nici eu nu voiam să coborâm prea mult, pentru că Billy n-o putea face. Billy are cinci ani.

La 17:30 am mâncat ceva rece la cină, ciugulind apatici din sandvișurile cu șuncă și din salata de cartofi, stând pe puntea dinspre lac. Niciunul nu părea să vrea altceva în afară de Pepsi, care era într-o găleată de oțel, plină cu cuburi de gheață.

După cină, Billy s-a dus în spate să se joace puțin pe bare. Eu și Steff am rămas locului fără să vorbim prea mult, fumând și uitându-ne peste oglinda netedă și tristă a lacului spre Harrison, care se întindea pe celălalt mal. Câteva bărci cu motor se plimbau, huruind, încoace și-ncolo. Pini de acolo păreau prăfuiți și abătuți. Spre vest, se adunau încet nori mari și vineții de furtună, strângând rândurile ca o armată. În ei scăpărau fulgerele. În vecini, radioul lui Brent Norton, acordat

IRDIS | We know
 pe postul acela care transmitea muzică clasică din vârful Muntelui Washington, emitea câte o repriză lungă de fâșâieli de fiecare dată când fulgerul se aprindea. Norton era avocat în New Jersey, iar locuința lui de pe Long Lake era o simplă casuță de vară, fără centrală termică sau izolație. Cu doi ani înainte, ne certaserăm din cauza limitei de proprietate și ajunseserăm să ne judecăm la tribunalul districtual. Am câștigat eu. Norton susținea că asta era din cauză că el nu locuia permanent acolo. Nu ne aveam deloc la suflet.

Steff a oftat și și-a vânturat bluza peste sâni. Mă îndoiam că asta o răcorea cine știe cât, dar privești-tea o îmbunătățea simțitor.

— Nu vreau să te sperii, am spus, dar cred se apropie o furtună urâtă.

S-a uitat la mine cu neîncredere.

— Au fost nori de furtună noaptea trecută și noaptea de dinainte, David. Pur și simplu s-au risipit.

— N-o vor face și în noaptea asta.

— Nu?

— Dacă situația se împute, o să coborâm la subsol.

— Cât de rău crezi că se poate împuti?

Tata fusese primul care construise o casă ca locuință permanentă de partea asta a lacului. Pe când nu era decât un puștan, el și frații lui au ridicat o casă de vară pe locul casei actuale și, în 1938, o furtună estivală a pus-o la pământ, cu tot cu pereții ei de piatră. A scăpat doar adăpostul bărcii. Un an mai târziu, s-a apucat de casa cea mare. Copacii sunt cei care fac prăpăd atunci când vine o vijelie serioasă. Îmbătrânesc și vântul îi doboară. Asta e modul în care mama natură face curățenia periodică.

— Nu știi exact, am spus cât se poate de sincer.

Auzisem doar povești despre marea furtună din 1938.

— Dar vântul poate veni de peste lac cu viteza unui tren expres.

Billy s-a întors ceva mai târziu, plângându-se că nu era distractiv să se dea pe bare pentru că era „lac de sudoare“. I-am ciufulit părul și i-am mai dat un Pepsi. Să aibă și dentistul de lucru mai târziu.

Norii de furtună se apropiau, acoperind albastrul cerului. Nu mai încăpea nicio îndoială că venea furtuna. Norton își oprise radioul. Billy s-a așezat între mama lui și mine și a rămas, fascinat, cu ochii la cer. Tunetul a bubuit, rostogolindu-se încet peste lac și apoi întorcându-se

sub formă de ecou. Norii se răsuceau și se învolburau, când negri, când vinetii, când vârstați, când din nou negri. S-au întins treptat peste lac și am văzut o perdea delicată de ploaie coborând din ei. Erau încă la distanță de noi. În timp ce priveam, probabil că ploua în Bolster's Mills sau poate chiar în Norway.

Aerul a început să se miște. Sacadat la început, ridicând steagul și apoi lăsându-l înapoi jos. A prins să se împros păteze și să sufle fără oprire, întâi răcorind transpirația de pe corpurile noastre și apoi părând s-o înghețe.

În acel moment am văzut vâlul argintiu rostogolindu-se peste lac. A ascuns vederii Harrisonul în doar câteva secunde, după care a venit drept spre noi. Bărcile cu motor eliberaseră scena.

Billy s-a ridicat de pe scaunul lui, care era o versiune miniaturală a scaunelor noastre de regizor, cu tot cu numele lui imprimat pe spate.

— Tati! Uite!

— Hai înăuntru! am spus.

M-am ridicat și i-am cuprins umerii cu brațul.

— Dar o vezi? Tati, ce e aia?

— O trombă. Să mergem înăuntru!

Steff mi-a aruncat iute o privire speriată și apoi a spus:

— Haide, Billy! Fă ce spune taică-tău!

Am glisat ușile vitrate și am pătruns în living. Am tras ușa înapoi pe șine și am zăbovit o clipă să arunc o privire afară. Vâlul argintiu avansase la trei sferturi din lungimea lacului. Se transformase într-un vârtej care se rotea amestecat între cerul negru, jos, și suprafața apei, care devenise de culoarea plumbului brăzdat de vinișoare albe, cromate. Lacul începuse să semene în chip straniu cu oceanul, trimițând valuri înalte spre țarm, unde împrăștiu spumă peste docuri și stabilopozii. În mijloc, talazuri uriașe își agitau capetele încoace și-ncolo.

Imaginea trâmbei avea un efect hipnotic. Era aproape deasupra noastră când fulgerul a scăpărat atât de puternic, că treizeci de secunde după aceea am văzut totul în negativ. Telefonul a scos un *cling!* neașteptat. M-am întors și mi-am văzut soția și fiul stând direct în fața ferestrei cu deschidere mare care ne oferea o priveliște panoramică a lacului spre nord-vest.

Atunci am avut una dintre acele viziuni teribile – cred că sunt rezervate exclusiv soților și taților – cu fereastra explodând în interior cu

sunet gros ca o tuse și trimițând săgeți ascuțite de sticlă în abdomenul dezgolit al soției mele, în fața și gâtul băiatului meu. Ororile Inchiziției nici nu se compară cu soarta crudă pe care mintea o poate imagina pentru cei dragi ție.

I-am apucat pe amândoi cu forță și i-am tras deoparte.

— Ce naiba faceți? Feriți-vă de acolo!

Steff mi-a aruncat o privire speriată. Billy s-a uitat la mine de parcă s-ar fi trezit parțial dintr-un vis adânc. I-am condus în bucătărie și am apăsat comutatorul. S-a auzit din nou acel clinchet din telefon.

Atunci a venit vântul. A fost ca și când casa ar fi decolat ca o aeronavă 747. A fost un șuierat ascuțit și prelung, coborând uneori la nivelul unui vuiet baritonal înainte să urce înapoi spre un țipăt strident.

— Mergeți la subsol! i-am spus lui Steff și a trebuit să strig ca să mă fac auzit.

Direct deasupra casei, tunetul a plesnit ca două scânduri uriașe lovite una de cealaltă și Billy s-a făcut mic, lipit de piciorul meu.

— Vino și tu! mi-a strigat și Steff.

Am încuviințat din cap și le-am făcut semn să plece. A trebuit să-l desprind pe Billy cu forța de piciorul meu.

— Du-te cu mama ta! Vreau să iau niște lumânări în caz că rămânem pe întuneric.

S-a dus cu ea, iar eu am început să deschid dulapuri. Lumânările sunt lucruri ciudate, să știți. Le pui la îndemână în fiecare primăvară, știind că o furtună de vară ar putea provoca o pană de curent. Și când le vine timpul, se ascund.

Scormoneam prin al patrulea dulap, pe lângă cele cincisprezece grame de iarbă pe care eu și Steff o cumpăraserăm cu patru ani în urmă și din care încă nu fumaserăm mare lucru, pe lângă setul de dinți clănțănitori, cu arc, ai lui Billy, luat de la magazinul de curiozității din Auburn, pe lângă fotografiile răsfirate pe care Steffy uita mereu să le lipească în albumul nostru. M-am uitat sub un catalog Sears și după o păpușă Kewpie din Taiwan, pe care o câștigasem la Bălciul din Fryeburg doborând cu mingile de tenis niște popice de lemn.

Am găsit lumânările în spatele păpușii Kewpie cu ochii ei opaci ca de mort. Erau încă învelite în celofan. Când am strâns mâna pe ele, luminile s-au stins și singurele urme de electricitate au rămas cele de pe

cer. Sufrageria a fost luminată într-o serie de străfulgerări alb-vineteii. La subsol, am auzit cum Billy a început să plângă și murmurul slab al lui Steff alinându-l.

Trebuia să mai arunc o privire la furtună.

Trâmba fie trecuse de noi, fie se împraștiase când ajunsese la țârm, însă tot nu puteam să văd la douăzeci de metri în largul lacului. Apa era îngrozitor de agitată. Am văzut pontonul cuiva – al familiei Jasser, poate – trecând grăbit pe ape cu stâlpii de susținere când întorși spre cer, când scufundați în apa învolburată.

Am coborât la subsol. Billy a alergat la mine și mi s-a agățat de picioare. L-am ridicat și l-am îmbrățișat. Apoi am aprins lumânările. Ne-am așezat în camera de oaspeți de lângă micul meu studio și ne-am privit unii altora fețele în lumina flăcărilor galbene și pâlpâitoare și am ascultat furtuna mugind și năpustindu-se asupra casei noastre. Peste aproximativ douăzeci de minute, am auzit un bufnet sfâșietor când unul dintre pinii cei mari s-a prăbușit în apropiere. După care a venit acalmia.

— S-a terminat? a întrebat Steff.

— Poate, am spus. Poate doar pentru o vreme.

Am urcat scările, ducând fiecare câte o lumânare, ca niște călugări care merg la Vecernie. Billy o ținea pe a lui cu mândrie și mare grijă. Să poarte o lumânare, să poarte *focul*, era un lucru foarte important pentru el. Îl ajuta să uite că-i este frică.

Era prea întuneric ca să vedem ce stricăciuni apăruseră prin casă. Era trecut de ora de culcare a lui Billy, dar niciunul dintre noi n-a sugerat să-l ducem în pat. Am stat în living, am ascultat vântul și am urmărit fulgerele.

Cam peste o oră a reînceput agitația. Timp de trei săptămâni, temperatura fusese de peste treizeci și două de grade, iar în șase din acele douăzeci și una de zile postul Serviciului Național de Meteorologie din Portland Jetport raportase temperaturi de peste treizeci și opt de grade. O vreme stranie. Punând-o alături de iarna chinuitor de lungă prin care trecuserăm și de primăvara târzie, unii scosese iar la înaintare acea scorneală veche a urmărilor de durată ale testelor atomice din anii cincizeci. Asta și, desigur, sfârșitul lumii. Cea mai veche dintre toate scornelile.

Al doilea val al furtunii n-a fost la fel de rău, dar am auzit bufnetul mai multor copaci slăbiți de primul atac. Când vântul a început să se potolească din nou, unul s-a prăbușit greoi peste acoperiș, ca un pumn izbînd capacul unui sicriu. Billy a tresărit și s-a uitat îngrozit în sus.

— O să reziste, voinice, am spus.

Billy a zâmbit crispat.

În jurul orei zece a venit ultimul val. A fost urât. Vântul a vuit aproape la fel de tare ca prima dată și fulgerele au părut că lovesc peste tot în jurul nostru. Au căzut din nou copaci și s-a auzit un trosnet lemnos lângă apă, care a făcut-o pe Steff să scoată un țipăt infundat. Billy adormise în poala ei.

— David, ce-a fost aia?

— Cred că adăpostul bărcii.

— Vai! Dumnezeu mare!

— Steffy, vreau să coborâm iar la subsol.

L-am luat pe Billy în brațe și m-am ridicat cu el. Ochii lui Steff erau mari și speriați.

— David, o să fie bine?

— Da.

— Serios?

— Da.

Am coborât la subsol. Zece minute mai târziu, când ultima zbatere a furtunii a atins punctul culminant, s-a auzit un zgomot puternic de sus – fereastra panoramică. Deci viziunea mea de dinainte nu fusese totuși așa exagerată. Steff, pe care o furase somnul, s-a trezit strigând încet, iar Billy s-a foit, deranjat, în patul de oașpeți.

— O să intre ploaia, a spus ea. O să distrugă mobila.

— Dacă o distruge, asta e. E asigurată.

— Asta nu face să fie mai bine, a zis pe un ton supărat, dojenitor. Masa de toaletă a mamei tale... noua noastră sofa... televizorul color...

— Șșșș! am făcut. Culcă-te!

— Nu pot, a zis, dar cinci minute mai târziu dormea.

Am mai stat treaz o jumătate de oră, cu o singură lumânare aprinsă ținându-mi companie, ascultând cum tunetele făceau legea pe afară. Aveam senzația că mulți dintre locuitorii zonelor de lângă lac își vor

suna dimineată agenții de asigurare, multe drujbe vor bârâi în timp ce proprietarii de cabane vor tăia copacii care le căzuseră pe acoperișuri și care le intraseră pe ferestre și multe camioane portocalii ale Companiei de Electricitate din Maine vor ocupa drumul.

Furtuna se potolea acum, nu erau semne că ar mai putea veni un val. Am urcat înapoi la etaj, lăsându-i pe Steff și pe Billy pe pat, și m-am uitat în living. Ușa glisantă de sticlă rezistase. Dar în locul unde înainte fusese fereastra panoramică acum era un gol cu margini zimțate astupat cu crengi de mesteacăn. Era vârful copacului bătrân care, de când mă știam, se înălțase lângă trapa exterioară de acces către subsolul nostru. Uitându-mă la vârful lui, apărut acum brusc în livingul nostru, puteam să înțeleg la ce se referise Steff când spusese că asigurarea nu însemna nimic. Iubisem copacul acela. Fusese un supraviețuitor dârz al multor ierni, singurul copac de pe partea dinspre lac a casei care fusese scutit de drujba mea. Bucăți mari de sticlă împrăștiate pe covor reflectau flacăra lumânării mele din loc în loc. Mi-am reamintit să-i previn pe Steff și Billy. Vor trebui să-și pună papucii de casă. Amândurora le plăcea să lipăie desculți dimineata.

Am coborât iar la subsol. Toți trei am dormit în același pat pentru musafiri, Billy între mine și Steff. Am avut un vis în care l-am văzut pe Dumnezeu plimbându-se prin Harrison de cealaltă parte a lacului, în Dumnezeu atât de mare, încât de la mijloc în sus era pierdut în cerul albastru și senin. În vis am putut să aud trosnetul copacilor în timp ce Dumnezeu călca pădurea în picioare, modelând-o după forma pașilor Săi. Dădea ocol lacului, venea spre Bridgton, spre noi, și toate casele și cabanele și locuințele de vară izbucneau în flăcări alb-vineții ca fulgerul, iar în scurt timp fumul a acoperit totul. Fumul a acoperit totul ca o negură.

II. După furtună. Norton. Un drum în oraș.

— *Vă-le-leu!* a făcut Billy.

Stătea lângă gardul care despărțea proprietatea noastră de a lui Norton și se uita de-a lungul aleii noastre de acces. Aceasta se întinde pe o distanță de patru sute de metri până la un drum de pământ care, la rândul

lui, se întinde cale de cam un kilometru până la o porțiune de șosea cu două benzi, numită Kansas Road. De la Kansas Road poți ajunge oriunde vrei, atâta timp cât e vorba de Bridgton.

Am văzut la ce se uita Billy și mi-a stat inima în loc.

— Nu te apropia mai mult, voinice. E destul de aproape unde ești. Billy nu s-a împotrivit.

Dimineața era luminoasă și senină. Cerul, care avusese o culoare păcloasă și păstoasă în timpul valului de căldură, redevenise de-un albastru-intens, clar, aproape tomnatic. Adia o briză ușoară, astfel încât razele soarelui filtrate printre frunze pictau aleea în mozaicuri vesele. Nu departe de unde stătea Billy se auzea un sâsâit neîntrerupt, iar în iarbă era ceea ce la prima vedere putea părea a fi un ghem de șerpi neastâmpărați. Cablurile de curent care veneau spre casa noastră căzuseră încolăcite alandala cam la șase metri distanță și acum ocupau o porțiune de iarbă arsă. Se contorsionau lenș și bâzâiau. Dacă iarba și copacii n-ar fi fost așa umede din cauza ploilor torențiale, s-ar fi putut aprinde casa. Așa însă, era doar porțiunea aceea înnegrită unde cablurile atinseseră solul.

— Ar putea lectrecuta un om, tati?

— Da. Ar putea.

— Ce o să faci?

— Nimic. Aștept să vină cei de la CEM.

— Când o să vină?

— Nu știu.

Copiii de cinci ani au la fel de multe întrebări câte felicitări are Hallmark.

— Mă gândesc că sunt foarte ocupați în dimineața asta. Vrei să facem o plimbare până la capătul aleii?

A dat să vină, dar apoi s-a oprit, speriat, cu ochii la cabluri. Unul se curbase în sus și se răsucea încet, parcă ademenindu-l.

— Tati, lectricitatea poate să treacă prin pământ?

Bună întrebare!

— Da, dar nu-ți face griji. Electricitatea vrea pământul, nu pe tine, Billy. N-o să pățești nimic dacă nu te apropii de cabluri.

— Vrea pământul, a spus el încet, apoi a venit la mine.

Am mers de-a lungul aleii ținându-ne de mână.

Era mai rău decât îmi închipuisem. În patru locuri, copacii căzuseră peste alee, unul mic, doi mijlocii și unul bătrâior al cărui trunchi trebuie să fi avut un metru și jumătate în diametru. Mușchiul îl acopereau ca un corset mucegăit.

Crengile, unele pe jumătate desfrunzite, erau împrăștiate haotic peste tot. Eu și Billy ne-am dus până la drumul de pământ, aruncând crengile mai mici în pădure, de-o parte și de cealaltă. Asta mi-a amintit de o zi de vară din urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani; nu cred că eram mai mare decât era Billy acum. Toți unchiul meu veniseră aici și cât fusese ziua de lungă stătuseră în pădure tăind lemne cu topoare și securi și foarfeci telescopice. După-amiază târziu, se așezaseră în jurul mesei de picnic a părinților mei și avusese loc un ospăț monstru cu hotdogi și hamburgeri și salată de cartofi. Berea 'Gansett cursese ca apa și unchiul meu Reuben a făcut baie în lac complet îmbrăcat, până și cu bocancii în picioare. Pe atunci, încă erau căprioare în pădurile astea.

— Tati, pot să mă duc la lac?

Obosise să strângă crengile, iar atunci când un băiețel obosește trebuie să-l lași să se ducă să facă altceva.

— Sigur.

Ne-am întors spre casă împreună, după care Billy a luat-o la dreapta, pe după casă, ocolind de departe cablurile căzute la pământ. Eu am luat-o la stânga și am intrat în garaj după drujba mea McCullough. Așa cum bănuisem, auzeam deja simfonia deranjantă a drujbelor de-a lungul și de-a latul lacului.

Am umplut rezervorul, mi-am dat jos cămașa și tocmai porneam înapoi pe alee, când Steff a ieșit din casă. S-a uitat neliniștită la copacii căzuți peste alee.

— Cât de gravă e situația?

— Mă descurc cu drujba. Cât e de grav înăuntru?

— Păi, am curățat cioburile, dar va trebui să faci ceva cu copacul ăla, David. Nu putem sta cu un copac în living.

— Nu, am spus. Presupun că nu putem.

Ne-am privit în soarele dimineții și am început să chicotim. Am pus drujba jos, pe beton, și am sărutat-o, ținând-o ferm de fese.

— Nu, a murmurat. Billy e...

LIBRIS | We know
books

Tocmai atunci a venit el, alergând într-un suflet de după colțul casei.

— Tată! Tati! Tre' să vezi...

Steffy a văzut cablurile de curent și a strigat la el să aibă grijă. Billy, care se afla la mare distanță de ele, s-a oprit brusc și s-a zgâit la mama lui ca la o țicnită.

— Totul e-n regulă, mamă, a spus pe acel ton înțelegător pe care îl folosești ca să-i calmezi pe cei foarte bătrâni și senili.

A venit spre noi, demonstrându-ne cât de în regulă era, și Steff a început să-mi tremure în brațe.

— Stai liniștită! i-am spus la ureche. Știe de ele.

— Da, dar unii oameni își pierd viața, a spus. Se dau întruna anunțuri la televizor despre cabluri de electricitate, oameni care... Billy, vreau să intri în casă chiar acum!

— O, haide, mamă! Vreau să-i arăt lui tati adăpostul bărcii!

Îi ieșeau ochii din orbite de nerăbdare și dezamăgire. Descoperise un crâmpei al apocalipsei aduse de furtună și voia să-l împărtășească.

— Intră chiar acum! Cablurile alea sunt periculoase...

— Tata a zis că vor pământul, nu pe mine...

— Billy, nu comenta!

— Vin să văd, voinice. Ia-o înainte!

Am simțit cum Steff s-a încordat lipită de mine.

— Du-te pe cealaltă parte, băiete!

— Da! Bine!

A țâșnit pe lângă noi, coborând două câte două treptele de piatră care ocoleau casa pe latura dinspre vest. A dispărut cu poalele cămășii fluturând, trimitând înapoi o exclamație – „Uau!“ – atunci când a dat cu ochii de o altă stricăciune.

— Știe despre cabluri, Steffy.

Am apucat-o delicat de umeri.

— Se teme de ele. Asta e bine. Îl face să fie în siguranță.

O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— David, mi-e frică.

— Haide! S-a terminat.

— Da? Iarna trecută... și primăvara târziu... cei din oraș i-au spus primăvara neagră... au zis că n-a mai fost una așa prin părțile astea din 1888...

Se referea fără îndoială la doamna Carmody, care ținea Anticariatul Bridgton, un magazin cu vechituri prin care lui Steff îi plăcea să scormonească uneori. Billy o însoțea entuziasmat. Într-una dintre odăile umbroase și prăfoase din spate, bufnițe împăiate cu ochii țiviți cu auriu stăteau pe veci cu aripile întinse în timp ce picioarele strângeau la nesfârșit bușteni lăcuiți; un grup de trei ratoni împăiați stăteau în jurul unui „pârâu“ realizat dintr-o fâșie lungă de oglindă prăfuită; și un lup mâncat de molii, care bălea rumeguș în loc de salivă, cu botul strâmbat sinistru într-un mărâit etern. Doamna Carmody susținea că lupul fusese împușcat de tatăl ei când venea să se adape din pârâul Stevens, într-o după-amiază de septembrie din 1901.

Expedițiile la Anticariatul doamnei Carmody le prindeau bine soției și fiului meu. Pe ea o pasionau vasele din sticlă multicoloră, iar pe el îl pasiona moartea în numele taxidermiei. Dar mie mi se părea că bătrâna exercita o fascinație mai degrabă neplăcută asupra lui Steff, care era în toate celelalte privințe practică și cu capul pe umeri. Femeia găsisese punctul slab al lui Steff, un călcâi mental al lui Ahile. Iar Steff nici nu era singura persoană din oraș fascinată de retorica gotică și remediile din popor ale doamnei Carmody (prescrise întotdeauna în numele lui Dumnezeu).

Apa de buturugă făcea vânățiile să dispară dacă soțul tău era genul care împărțea pumni cu prea multă larghețe după trei pahare. Puteai prezice ce fel de iarnă va veni numărând inelele omizilor în iunie sau măsurând grosimea fagurelui de miere în august. Iar acum, bunul Dumnezeu să ne apere și să ne țină, PRIMĂVARA NEAGRĂ DIN 1888 (adăugați singuri semnele de exclamare, cât de multe credeți că merită). Auzisem și eu povestea. E dintre cele pe care oamenii de aici le transmit cu plăcere – dacă primăvara e destul de friguroasă, gheața de pe lacuri ajunge să se înnegrească precum un dinte cariat. Se întâmplă rar, dar nu e nici pe departe ceva ce apare o dată într-un secol. Le place s-o tot spună, dar mă îndoiesc că mulți o pot spune cu la fel de multă convingere ca doamna Carmody.

— Am avut o iarnă grea și o primăvară târzie, am spus. Acum avem o vară fierbinte. Și am avut o furtună, dar a trecut. Parcă nu ești tu, Stephanie!

— Aia n-a fost o furtună normală, a zis ea pe același ton răgușit.

— Nu, am spus. Sunt de acord cu tine în privința asta.

Auzisem povestea Primăverii Negre de la Bill Giosti, care deținea și administra – într-un fel – benzinăria Giosti's Mobile din Casco Village. Bill gestiona afacerea împreună cu cei trei fii bețivani ai lui (uneori și cu ajutorul celor patru nepoți bețivani ai lui... atunci când își luau o pauză de la reparatul snowmobilelor și motocicletelor lor de teren). Bill avea șaptezeci de ani, arăta de optzeci și încă putea să bea ca la douăzeci și trei când îi venea cheful. Eu și cu Billy duseserăm Scoutul să-i facem plinul a doua zi după ce o furtună neașteptată de la mijlocul lunii mai lăsase în regiune un strat de zăpadă umedă și grea, gros de treizeci de centimetri, acoperind iarba și florile proaspăt răsărite. Giosti era beat criță și parcă abia aștepta să ne spună povestea Primăverii Negre, în versiunea lui de-o originalitate dementă. Uneori pe aici cade zăpadă în mai, dar se topește în două zile. Nu e mare scofală.

Steff se uita din nou cu îndoială la cablurile căzute la pământ.

— Când o să vină cei de la curent?

— Cât de repede pot. N-o să dureze mult. Doar că nu vreau să-ți faci griji pentru Billy. Știe destul de bine pe ce lume trăiește. Uită să-și strângă hainele, dar n-o să calce pe niște cabluri prin care trece curentul. Știe ce-i bine pentru el atât cât să se ferească.

I-am atins un colț al gurii și acesta s-a supus, ridicându-se într-un început de zâmbet.

— E mai bine?

— Tu întotdeauna faci să pară că e mai bine, a spus ea, iar asta mi-a dat un sentiment bun.

Din partea dinspre lac a casei, Billy striga să venim să vedem ceva.

— Haide! am spus. Hai să vedem pagubele!

A pufnit nefericită.

— Dacă vreau să văd pagube, pot să mă duc în living.

— Fă un copilăș fericit, atunci.

Am coborât treptele de piatră ținându-ne de mână. Abia ajunsese-răm la prima lor cotitură, când Billy a venit din cealaltă direcție cu viteză și a fost cât pe ce să ne doboare.

— Mai ușor! a zis Steff, încruntându-se puțin. Poate că, cu ochiul minții, îl vedea alunecând în acel cuib de cabluri electrice în loc să se lovească de noi.

— Tre' să veniți să vedeți! a zis Billy, gâfâind. Adăpostul bărcii e storsit tot! O platformă e pe stânci... și sunt copaci în dana bărcii... Iisuse *Hristoase!*

— Billy Drayton! a tunat Steff.

— Scuze, mamă... dar tre' să... uau!

A plecat înapoi.

— După ce-și transmite mesajul, mesagerul Apocalipsei pleacă, am zis eu, iar asta a făcut-o pe Steff să chicotească din nou. După ce tai copacii căzuți peste alee, o să mă duc la biroul Companiei de Electricitate din Maine de pe Portland Road. O să le spun ce am pățit. Bine?

— Bine, a zis ea recunoscătoare. Când crezi că te poți duce?

Exceptând copacul cel mare – cel cu corsetul muced de mușchi –, ar fi fost muncă de o oră. Cu tot cu cel mare, nu credeam că treaba va fi gata până la unsprezece sau pe acolo.

— Atunci, îți aduc prânzul aici. Dar va trebui să-mi iei niște lucruri de la magazin... aproape că nu mai avem lapte și unt. Dar nici... bine, va trebui să-ți fac o listă.

La un dezastru, femeia începe să-și facă provizii precum o veveriță. Am îmbrățișat-o și am încuviințat din cap. Am mers pe după casă. A fost de ajuns o singură privire ca să înțeleg de ce Billy fusese atât de impresionat.

— Doamne ferește! a zis Steff cu vocea pierită.

Stăteam destul de sus ca să vedem aproape o jumătate de kilometru de țârm – proprietatea Bibber în stânga, a noastră, și-n dreapta, a lui Brent Norton.

Pinul bătrân și uriaș care ne păzise dana bărcii fusese retezat de la jumătate. Ce rămăsese arăta ca un creion ascuțit cu neîndemănare, și interiorul copacului părea de-un alb sclipitor și lipsit de apărare pe fundalul scoarței exterioare înnegrite de timp și intemperii. Treizeci de metri de copac, jumătatea de sus a pinului bătrân, zăceau parțial scufundați în apa superficială a danei. Mi-a trecut prin cap că eram foarte norocoși că barca noastră Star-Cruiser nu era scufundată sub el. Cu o săptămână în urmă, avusese probleme la motor și încă se afla în portul Naples, așteptându-și rândul răbdătoare.

De cealaltă parte a micii noastre deschideri spre apă, adăpostul bărcii construit de tata – adăpostul în care stătea ambarcațiunea Chris-Craft

lungă de optsprezece metri pe când averea familiei Drayton se situa la un nivel mai ridicat decât în prezent – se afla sub un alt copac mare. Era cel care se aflase pe partea lui Norton, lângă limita de proprietate. Asta a stârnit primul val de furie în mine. Copacul era uscat de cinci ani și ar fi trebuit ca el să-l taie de mult timp. Acum era prăbușit pe trei sferuri; adăpostul nostru îl ținea proptit la verticală. Acoperișul căpătase un aspect deșelat, instabil. Vântul smulsese șindrile din gaura făcută de copac și le împrăștiase peste tot pintelul de pământ pe care stătuse adăpostul. Descrierea lui Billy, „storcit“, era la fel de bună ca oricare alta.

— Aia e copacul lui Norton! a zis Steff.

Și a spus-o cu atâta durere și indignare, că a trebuit să zâmbesc în ciuda suferinței pe care o simțeam. Catargul zăcea în lac și mândrul drapel plutea lângă el, îmbibat de apă, într-o încâlceală de șnururi. Parcă auzeam răspunsul lui Norton: dă-mă în judecată.

Billy stătea pe digul de piatră și examina scândurile docului pe care apa le împinsese pe stânci. Erau vopsite în dungii albastre și galbene zglopii. S-a uitat peste umăr la noi și a strigat vesel:

— E al familiei Martins, nu?

— Așa e, am spus. Vrei, te rog, să intri să scoți steagul, voinice Bill?

— Sigur!

În dreapta digului se afla o mică plajă cu nisip. În 1941, înainte ca atacul de la Pearl Harbor să achite nota de plată a Marii Crize Economice în sânge, tata angajase un om să aducă acel nisip fin cu camionul – șase basculante pline – și să-l întindă în apă până la o adâncime care mie îmi ajunge cam la nivelul sfârcurilor, să zicem un metru cincizeci și doi. Muncitorul ceruse optzeci de dolari pe treaba asta și nisipul nu se mișcase niciodată din loc. Și foarte bine a făcut, știți, pentru că acum nu-ți mai poți face plajă de nisip pe terenul tău. Acum, că scurgerile sistemului de canalizare al înfloritoareii industriei construcție de case de vacanță au omorât majoritatea peștilor și pe ceilalți i-au făcut periculoși pentru consum, Agenția de Protecție a Mediului a interzis amenajarea de plaje cu nisip. Vedeti voi, acestea pot influența în mod negativ biosfera lacului și, în prezent, legea le permite să facă asta doar peisagiștilor.

Billy s-a dus după steag – apoi s-a oprit. În același moment, am simțit cum Steff a înlemnit lipită de mine și atunci am văzut și eu. Partea

de lac dinspre Harrison dispăruse. Fusese îngropată sub un brâu de ceață alb-strălucitoare, ca un nor de vreme bună căzut peste pământ.

Mi-a venit în gând visul din noaptea anterioară și, când Steff m-a întrebat care e problema, cuvântul care mi-a venit primul de pe buze a fost *Doamne*.

— David?

Nu se vedea nici măcar conturul țărmlui de acolo, dar, știind bine Long Lake după toți anii în care îl văzusem, nu credeam că linia țărmlui era ascunsă vederii pe o distanță mare; doar câțiva metri, poate. Mărginea ceții era dreaptă, aproape ca trasată cu liniarul.

— Ce este, tată? a strigat Billy.

Era în apă până la genunchi și încerca să apuce steagul ud.

— Un banc de ceață, am spus.

— Pe *lac*? a întrebat Steff cu neîncredere și i-am văzut în privire influența doamnei Carmody.

La naiba cu femeia aia! Pe mine, neliniștea începea să mă părăsească. În definitiv, visele sunt lipsite de substanță, la fel ca negura însăși.

— Sigur. Ai mai văzut ceață pe lac și-n alte dați.

— Niciodată așa. Aia seamănă mai mult cu un nor.

— E din cauza soarelui puternic, am spus. Așa arată și norii din avion când zbori pe deasupra lor.

— Care o fi explicația? Ceața se ridică doar când avem umezeală.

— Nu, o avem chiar acum, am spus. O are Harrison, în orice caz. E un mic rest de furtună, atâta tot. Două fronturi atmosferice care se întâlnesc. Ceva de felul ăsta.

— Ești sigur, David?

Am râs și mi-am petrecut brațul pe după gâtul ei.

— De fapt, nu-s, inventez la greu. Dacă aș fi sigur, aș prezenta vremea la știrile de la ora șase. Du-te să-ți faci lista de cumpărături.

Mi-a mai aruncat o privire nesigură, s-a uitat la bancul de ceață un moment sau două, ținând latul palmei ridicat streășină la ochi, după care a clătinat din cap.

— Ciudat! a spus și s-a îndepărtat.

Billy își pierduse interesul față de ceață. Nu mai era o noutate pentru el. Pescuise din apă steagul și un ghem de șnururi. L-am întins pe peluză la uscat.

BRIS | We know
 — Am auzit că nu e bine să lași steagul să atingă pământul, tati, a

zis pe un ton sec, ca pentru a scăpa de asta.

— Da?

— Da. Victor McAllister zice că se lectrecutează oamenii pentru asta.

— Păi, spune-i lui Vic că scoate pe gură doar ceea ce îngrașă pământul.

— Bălegar, nu?

Billy e un băiat isteț, dar, în mod ciudat, îi lipsește umorul. Voinicul meu ia totul în serios. Sper să aibă parte de o viață destul de lungă ca să învețe că pe lumea asta atitudinea aia e foarte periculoasă.

— Da, așa-i, dar nu-i spune maică-tii că știi de la mine. După ce se uscă, o să punem steagul bine. O să-l și împăturim sub formă de triunghi, ca să fie totul în regulă.

— Tati, o să reparăm acoperișul adăpostului bărcii și o să luăm un catarg nou?

Pentru prima dată, părea nerăbdător. Probabil că-i ajunseseră distrugerile pentru o vreme.

L-am lovit ușor peste umăr.

— Ba bine că nu.

— Pot să mă duc la Bibber să văd ce s-a întâmplat acolo?

— Doar câteva minute. Sigur s-au apucat și ei de strâns lucrurile, iar asta face uneori oamenii să aibă sentimente puțin cam urâte.

Așa cum aveam eu acum față de Norton.

— Bine. Pa!

A plecat.

— Să nu-i deranjezi, voinice. Și, Billy?

S-a uitat înapoi.

— Să nu uiți de cablurile electrice. Dacă vezi altele, ocolește-le.

— Sigur, tată.

Am mai rămas acolo puțin, întâi inspectând distrugerile, apoi uitându-mă din nou la negură. Părea mai aproape, dar era foarte greu să fiu sigur. Dacă era mai aproape, sfida toate legile naturii, pentru că vântul – o briză foarte delicată – sufla contra ei. Asta, desigur, era de-a dreptul imposibil. Era foarte, foarte albă. Singurul lucru cu care o pot compara ar fi zăpada proaspăt așternută văzută pe fundalul puternic contrastant al cerului de iarnă, de-un albastru intens și strălucitor. Dar soarele face zăpada să împrăștie sute și sute de scânteieri, iar acel banc

de ceață straniu, deși luminos și curat, nu scânteia deloc. În ciuda celor spuse de Steff, nu e neobișnuit să apară ceața în zilele senine, dar când e multă, umezeala din aer aproape întotdeauna produce un curcubeu. Însă aici nu era nici urmă de așa ceva.

Neliniștea se întorsese și mă sâcăia, dar înainte să se adâncească am auzit un zgomot mecanic gros – *brum-brum-brum!* – urmat de un „Căcat!“ abia audibil. Zgomotul mecanic s-a repetat, însă de data asta fără înjurătură. A treia oară, huruitul a fost urmat de un „Băga-mi-aș!“ pe același ton apăsător de om care-și exprimă nervii, deși nu e nimeni să-l audă.

Brum-brum-brum-brum -

Liniște...

...apoi:

— Pizda mă-tii!

Am schițat un zâmbet subțire. Sunetul se transmite bine pe aici și toate drujbele zumzăitoare erau destul de departe. Atât de departe, încât nu m-au împiedicat să recunosc tonul nu tocmai plăcut al vecinului de alături, renumitul avocat și proprietar de domeniu de pe malul lacului Brenton Norton.

M-am dus puțin mai aproape de apă, prefăcându-mă că merg alene spre docul eșuat pe digul nostru. Acum îl puteam vedea pe Norton. Era în luminișul de lângă veranda lui închisă, stătea pe un covor de ace de pin îmbrăcat în blugi prespălați și un tricou alb lăbărțat. Frizura lui de patruzeci de dolari era în dezordine și transpirația îi șiroia pe față. Se lăsase într-un genunchi și se chinuia cu propria drujbă. Era mult mai mare și mai șmecheră decât micuța mea Value House de 79,95 de dolari. Părea să aibă de toate, la drept vorbind, mai puțin un buton de pornire. Norton smucea de un cablu, făcând să se audă acel *brum-brum-brum* apatic și nimic altceva. M-am bucurat în sinea mea să văd că un mesteacăn galben căzuse peste masa lui de picnic și o rupse în două.

Norton a tras strașnic de cablul de pornire.

Brum-brum-brumbrumbrum-BRIM! BRIM! BRIM!... BRIM!... Brum.

A fost cât pe ce s-o pornești, amice.

Încă o smucitură herculeană.

Brum-brum-brum.